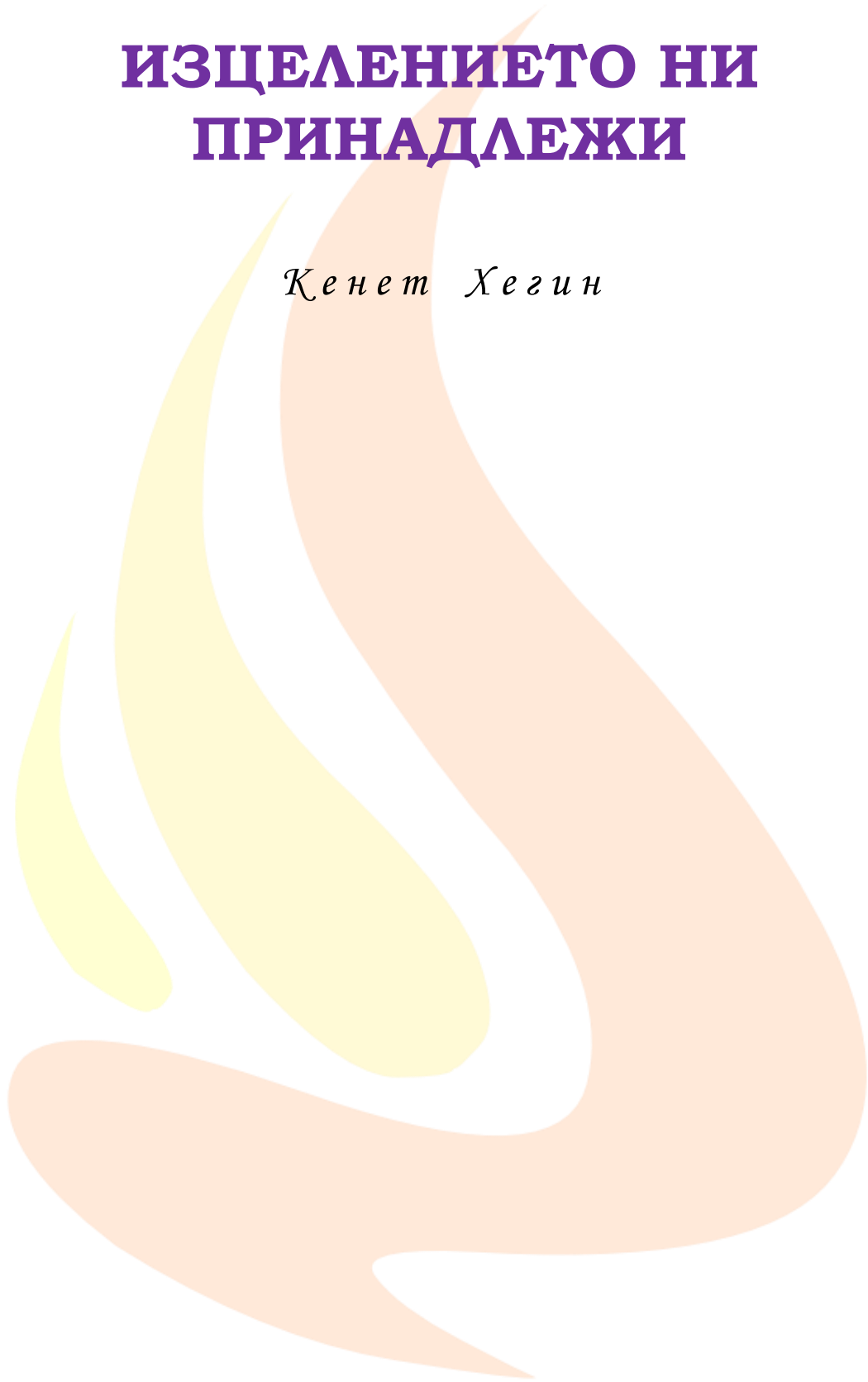

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НИ ПРИНАДЛЕЖИ

Кенет Хегин

Съдържание:

ИЗЦЕЛЕНИЕТО НИ ПРИНАДЛЕЖИ	1
I. Когато изцелението не идва.....	2
II. Нашето двойно изкупление	5
III. Полагане на ръце.....	7
IV. Нашето изцеление – завършено дело	10
V. Притежавайки обещанието	11

I. Когато изцелението не идва

„Аз се молих и молих. Присъствах на изцелителни събрания по цялата страна и за мен се молиха много пъти, но все още не съм изцелен. Можете ли да ми помогнете?“

Божиите служители много пъти са чували тази жална молба. Те се молят за болните хора, но много често болният си тръгва такъв, какъвто е дошъл – неизцелен. Защо някои оздравяват веднага, докато други се влачат от място на място, търсейки изцеление и всеки път остават разочаровани? Защо, някои от тези, които са стълбове в Църквата често страдат години наред, докато други не толкова набожни получават внезапно чудо от Бога? Има ли Господ предпочитания към личности? Или пък ние сме се провалили в приближаването си към изцелението и имаме нужда от цялостно разбиране за това, което Бог ни учи по тази тема. В тази книга ще потърсим отговор в Библията.

Много се е наблягало на практикуването на помазването с масло, полагането на ръце и молитвата за болните. Изцелението обаче е много повече от това, както и спасението е много повече от молитвите. Олиото за помазване, молитвите на служителите и полагането на ръце са просто методи или точки на допир. Самите те не лекуват. Те са пътища, през които можем да освободим вярата си в Божието Слово. Също така, много често са били подчертавани дарбите на изцеление, споменати между другите дарби на Святия Дух в **1 Коринтяни 12:8-10** „Защото на един се дава чрез Духа слово на мъдрост, а на друг – слово на знание чрез същия Дух, а пък на друг ИЗЦЕЛИТЕЛНИ ДАРБИ чрез Единия Дух; на друг да пророкува, а на друг – да върши велики дела; на друг – да разпознава духовете; на друг – да говори разни езици; а пък на друг – да тълкува разни езици.“ Тези свръхестествени дарби на изцеление ще се изявят когато хората ги проповядват, изучават, вярват в тях и се предават на Божия Дух. Те обаче не са в постоянно действие. Често нови християни са изцелявани чрез такива изключителни прояви. Когато следващия път се разболеят, те вместо да вярват в Божието Слово, очакват да бъдат изцелени по същия начин и са разочаровани, ако не стане така. В моето служение открих, че свръхестествените прояви на изцеление обикновено се случват по-скоро сред грешници или хора от деноминации, които не са слушали поучение за Божието изцеление. Рядко съм виждал да действат при хора, познаващи Пълното Евангелие. Защо? Защото дарбите на изцеление и свръхестествените им прояви са дадени, за да се изяви Евангелието и да се спечели вниманието на тези, които са извън църквата. Вярващият може да бъде изцелен освобождавайки вярата си в Божието Слово. При едно от моите събрания посочих един мъж и казах: „Господине, Вие не сте спасен. Святият Дух ми показва, че имате двойна херния. Ако дойдете сега, ще положа ръце на вас и хернията ви ще изчезне изведнъж.“ Той дойде и се случи точно това. Тази вечер той отговори на повикването от олтара и беше спасен. Две нощи по-късно положих ръце върху него и той беше изпълнен със Святия Дух. Трябва да правим разлика между изцеление получено чрез действието на свръхестествените дарби и

чрез упражняване на вяра единствено в Божието Слово. Също така трябва да разберем, че човек не владее свръхестествените дарби – те се проявяват чрез него. Аз не мога да ги накарам да действат когато си поискам; мога само да остана отворен за проявлението на Святия Дух така, както Той иска. Много от нас са учени, че единствената причина, поради която Исус изцеляваше е, за да докаже Своята Божественост. Ако беше така, Той никога нямаше да Я докаже в Назарет, защото не направи същите неща, които правеше навсякъде другаде. **Марк 6:5** казва: „*И не можеше да извърши там никакво велико дело, освен дето положи ръце на малцина болни и ги изцели.*” (Забележете: не че Исус не искаше да прави чудеса, а не можеше.) Разширеният Нов Завет казва: „... Той положи ръце на няколко болнави хора. С други думи, те бяха само болнави, а не глухи, сакати и парализирани.” Друг автор и учен, изучаващ Новия Завет на гръцки език също изнася факта, че на оригинален гръцки четем: „Той положи ръце на малцина хора с малки страдания и ги изцели.” Исус не изцеляваше хората просто за да докаже божествеността Си. Той не служеше като Божи Син, а като Божи пророк, помазан от Святия Дух. В **Лука 4:24** Той казва: „*Истина ви казвам: Никой не е пророк в собствената си страна.*” Забележете, Той Сам Се нарече пророк. В **Матей 13:58** научаваме защо Исус не можа да изцели хора в някои от случаите: „*И Той не можа да направи много велики неща поради тяхното неверие.*” Тяхното неверие Го затрудняваше. В **четвъртата глава на Лука**, Исус каза, че имаше много вдовици в Израел, когато настъпи голям глад по времето на Илия. „*Но при нито една от тях не беше изпратен Илия, само при вдовицата от Сарепта Сидонска.*” (26) Въпреки че Илия имаше Божията сила в живота си, той не можеше да я накара да работи за всеки. Тъй като беше изпратен точно в къщата на тази вдовица, там се проявяваше продължително чудо: бъчвата за брашно не се изпразваше, макар че не спираха да черпят от нея и съдът с олио не спираше да тече. (3 Царе 17:16) Исус продължи да говори: „*Много прокажени имаше в Израел по времето на пророк Елисей; и никой от тях освен сириецът Нееман не беше изцелен.*” (Лука 4:27) Нееман пропътува много километри, за да стигне до Самария, защото беше чул, че пророк Елисей може да го отърве от проказата. Елисей имаше двойна доза от помазанието на Илия и Библията ни припомня, че той извърши двойно повече чудеса от предшественика си. На сириеца Нееман той каза: „*Иди и се измий в Йордан 7 пъти и плътта ти ще се изчисти.*” (4 Царе 5:10) Защо тогава прокажените от Израел не отидоха при Елисей, за да се излекуват? Отговорът се намира в Израелския завет за изцеление сключен с Бога. В него Той казва: „*Аз съм Бог, който ви изцелява.*” (Изход 15:26) В **Изход 23:25-26** Той казва: „... *Ще премахна болестите от вас ... числото на дните ти ще направя пълно.*” Във **Второзаконие 7:15** отново казва: „*И Господ ще премахне от вас всяка болест...*” Както виждате, те наистина не се нуждаеха от пророци, които да ги изцеляват. Те трябваше само да вярват в Завета, който Бог сключи с тях. Нееман, който никога не беше включен в него, повярва и беше изцелен! След като това се случи, той се върна при Елисей и му предложи злато, сребро и много премени дрехи, защото беше толкова развълнуван от изцелението си. Пророкът не взе нито един от даровете тъй като знаеше, че Нееман се опитва да плати за оздравяването си. Не можете да платите за изцелението си. Слугата на Елисей – Гиези – имаше алчно сърце. Той не можеше да понесе всичко това – среброто, златото и дрехите – да си отиде. Той последва Нееман и го излъга като му каза: „*Моят господар ме изпрати да ти кажа: Ето, току що дойдоха при мене от хълмистата земя на Ефрем двама младежи от пророческите ученици; дай им, моля, един талант сребро и две премени дрехи.*” (4 Царе 5:22) Нееман охотно му даде два пъти повече, отколкото поиска. Гиези взе среброто, златото и дрехите и ги скри за себе си. Когато се върна в къщата на Елисей, той го попита: „*Откъде идеш Гиези? А той отговори: Слугата ти не е ходил никъде. Елисей му каза: Не беше ли сърцето ми с тебе, когато се върна човекът от колесницата си, за да те посрещне?*” (4 Царе 5:25-26) В духа си Елисей видя Гиези да се приближава до

каляската на Нееман. Той разбра точно какво направи слугата му. Въпреки че Елисей не усещаше всяка изречена в този ден и в тази земя лъжа, той имаше свръхестествена изява, отнасяща се до слугата му. Някои мислят, че един пророк вижда и знае всичко. Дарбите на Духа не са в действие през цялото време, а само когато Той пожелае. Гиези знаеше това. Той знаеше, че Елисей е Божи човек, който имаше в живота си свръхестествени прояви, но също така, че словото на знание действа само понякога. Иначе, нямаше да бъде толкова глупав да опита да излъже Елисей. Трябва да е знаел, че няма да може да се измъкне. **Необходимо е да сме отворени за проявите на Божия Дух, но не трябва да очакваме винаги точно същото изцеление.** Дарбите на изцеление са се проявявали много пъти в моето служение, но аз не мога да ги накарам да работят по мое желание, както и Елисей не можеше. Не мога да натисна един бутон или да дръпна някой лост и дарбите да започнат да работят. Те действат както Светият Дух иска, защото Той върши всичко, а не аз. Изцелението ни принадлежи. То не е просто въпрос на молитва, не е само проява на някоя духовна дарба в действие. То е наше, защото ни е дадено от Господ Исус Христос. Аз се стремя да помагам на болните хора да разберат това. Искан да им помогна да се изцелят по единия или другия начин: или чрез свръхестествено проявление на Светия Дух в служението ми или приемайки Божието Слово така, че вярата в сърцата им да стане по-голяма. Така, когато полагам ръце върху тях и се моля, те ще получат изцелението си чрез нашата обща вяра. Имах палатково събрание през август 1951 г. в Оклахома. Дневните служби се провеждаха в църквата, а нощните – в палатката, която беше издигната в градския парк. Полагах ръце на болните всяка вечер след като бях проповядвал. Това беше докосване, чрез което хората можеха да освободят вярата си в Божието Слово и така, чрез моята и тяхната вяра единствено можех да им помогна да получат изцеление. Някои особени проявления на Божията изцелителна сила се случиха тогава. Например, една вечер една майка донесе четиригодишния си син за молитва. Докато го носеше, малките му крака се люлееха отпуснато под тялото му. Напомняше ми на парцалива кукла. Тя ми каза, че се е разболял от полиомиелит на 18 месеца и, че никога не е направил нито една стъпка. Въпреки че краката му бяха парализирани, останалата част от тялото му беше нормално развита. Докато се молех за детето, Божията свръхестествена сила слезе мощно между нас и малкото момче започна да тича надолу-нагоре по платформата. Години по-късно, когато с жена ми провеждахме събрание в Орегон, един мъж ни се представи сам като чичо на същото момче. Той ни каза: „Мисля, че ще се заинтересувате да узнаете, че се връщаме от ваканция в Оклахома. Моят племенник сега е на 17 години и е в първия отбор по футбол на гимназията.” Благодарни сме на Божията Сила. Не аз изцелих момчето – Бог го направи. Аз бих излекувал, стига да можех, всяка жертва на полиомиелита. Служил съм на много от тях. Натисках същия бутон и дърпах същия лост, но нищо не се случи. Бих искал да направя така, че дарбите да работят за всеки, точно както и Елисей без съмнение е искал да изчисти всеки прокажен. Свръхестествените проявления обаче идват когато Светият Дух иска, а не по наше желание. Докато проповядвах на събрание в Тексас една жена от Петдесятна църква донесе малката си дъщеря за молитва. Детето, което беше около 9-годишно също беше поразено от полиомиелит. Левият му крак висеше. На него имаше скоба, но когато майката я премести, то не можеше да ходи. Кракът беше залинял. В този момент не почувствах свръхестествено проявление. Бях проповядвал Божието Слово и майката беше повярвала. Положих ръце, помолих се и нямаше проявление. Жената заведе детето в къщи несъмнено в същото състояние. Когато свалила скобата от крака на момчето, за да го изкъпе, кракът все още бил извит и висял отпуснат от бедрото. Майката сложила детето във ведрото за къпане, коленичила и започнала да го къпе. Тя разказваше: „Започнах да плача и казах: Господи, съжалявам, аз исках моето дете да оздравее.” Тогава си спомних какво каза брат Хегън и моята вяра се съживи. Вярвах в Божието Слово. Изведнъж чух нещо

като пукане на сухо дърво. Погледнах надолу и видях точно в този момент кракът да се оправя! Двата крака бяха с еднаква големина и детето беше способно да върви нормално.” Това чудо дойде чрез проповядване и обучение върху Божието Слово и чрез истинската майчина вяра и приложение на Словото. Аз вярвам в свръхестествените проявления. Те присъстват на нашите събрания. Ние ги очакваме и ще ги очакваме. Междувременно трябва да проповядваме Божието Слово и вярващите да продължават да се хранят с Него по отношение на изцелението, за да запазят вярата си твърда. Изцелението ни принадлежи!

II. Нашето двойно изкупление

„Той бе презрян и отхвърлен от човеците, човек на скърби и навикнал на печал. И като човек, от когото отвързват хората лице, презрян бе и за нищо Го не сметохме. Той наистина понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари; а ние Го сметохме за ударен, за поразен от Бога и наскърбен. Но Той бе наранен поради нашите престъпления, бит бе поради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние се изцелихме.” (Исаия 53:3-5)

Петдесет и трета глава на Исаия държи ключа за физическото и духовното ни изцеление. Четвърти стих на еврейски е: *„Наистина Той изпита нашите болести и понесе болките ни.”* В десети стих на Кинг Джеймс четем: *„Беше угодно на Бог Той да бъде бит и подложен (предаден) на печал...”* Тук отново **печал** е дума за болест. На еврейски буквално се казва: *„Той Го разболя.”* В **Матей 8:17** пише: *„... за да може да се изпълни това, което говори пророк Исаия казвайки: „Той взе върху Себе Си нашите немощи и болестите ни понесе.”* Матей цитира **Исаия 53:4**. Правилният превод е: *„Наистина Той изпита нашите болести и понесе болките ни.”* Д-р Робърт Иънг, автор на Библейски Аналитичен Конкорданс и способен еврейски учен е превел този откъс в неговия Буквален превод на Библията по следния начин: *„Той е презрян и изоставен от хората, измъчен човек, познаващ болестите и като някой скрил лицето си от нас, Той е презрян и ние не Го почитаме. Със сигурност изпита нашите болести и нашите болки понесе. Ние го сметнахме за чумав, поразен от Бога и огорчен (измъчен). Той беше пронизан заради нашите прегрешения, нагърби се с нашата неправда, суровото наказание осигури нашия мир и чрез неговите наранявания ние се изцелихме. Всички ние като овце се заблудихме, всеки по своя път се отби и Иехова Го наказва заради всички нас ... Бог се възхищаваше когато беше бит и болен ... беше причислен към грешниците, греха на мнозина понесе върху Себе Си и за престъпниците се застъпи.” (Исаия 53:3-6,10,12)* В превода на др. Исак Лийзър на еврейската Библия, одобрен за използване от Oxford Jews, четем: *„Той беше презрян и отбягван от хората, човек измъчен и познаващ болести ... Единствено нашите болести изпита и нашите болки понесе ... и чрез Неговите наранявания изцелението бе дадено на нас ... Бог намери за добре да Го смаже (унищожил) чрез болести.” (Исаия 53:4,5,10)* В Ротердамския превод „Подчертаната Библия” е написано: *„Той Му нанесе болести.”* Всички църкви вярват в тази част на **Исаия 53:6** *„(... и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни).”* Защо тогава не вярват в цялостното схващане за изкуплението, което виждаме в **стих 4**: *„... Той изпита нашите болести и понесе болките ни.”*? Щом мога да вярвам, че Бог постави моята неправедност върху Исус и именно заради това има спасение за мен, мога също така да вярвам и когато в същата тази глава ми казва, че Го е натоварил (Исус) с моята недъгавост и болести. Аз мога да вярвам в изцелението си. По време на едно мое събрание, една жена доведе дъщеря си за молитва. Предстоеше ѝ важна операция. Лекар специалист идваше в Оклахома от Чикаго, за да я извърши и това щеше да струва около 6 000 долара. Майката трябваше да плати операцията, така че я беше накарала да дойде да се молят за нея. Хората не винаги са готови да се молят

за тях. Ако започнеш да се молиш, можеш да ги отблъснеш доста далеч от Бога. Трябва да им дадем възможност да чуят Божието Слово и поучение върху Него, преди да се молим за тях. Тогава с вяра ще могат да приемат предаването на Божията Сила. След като майката (която говореше през цялото време) ми разказа всичко за предстоящата операция, казах: „**Нека да седнем и да поговорим малко за това, което Библията казва за Силата на Бога.**” „О, аз бързам, отговори майката, трябва да я върна в къщи, така че да мога да дойда отново за вечерната служба. Трябва да шофирам 240 мили за тази цел.” „Ако толкова бързате, казах аз, ще трябва да я върнете в къщи без да сме се молили за нея. Няма да се моля при тези обстоятелства.” Неохотно майката се съгласи, казвайки: „Можем да останем само десет минути.” Всеки път когато задавах въпрос на дъщерята, отговаряше майката. Тогава тя каза: „Побързайте и се молете за нея.” Накрая попитах дъщерята направо: „Вярвате ли в Божието изцеление?” „За да бъда честна с вас, ви казвам: Не.” Отговорих: „Разбрах това още когато влязохте. Ето защо не се молих за вас.” Божият Дух ми разкри, че младата жена не вярва в изцелението и наистина не иска да се молят за нея. Някой, никога не я беше учил на това. Бихте ли могли да се молите с някой, който е изгубен и той да се спаси без да вярва в спасението или в Исус? Можете ли да се молите с някой, за да получи кръщение със Святия Дух без да вярва в това? Със сигурност не. Тогава как ще се молите за някой и той ще бъде изцелен, ако никога не е вярвал в това? Някой може да каже: „Бог ще излекува някои от тези хора, за да докаже, че е възможно.” Тогава защо Той не спаси някого, за да докаже, че има спасение? Защо не изпълни някого със Святия Дух, само за да докаже, че кръщението със Святия Дух съществува? Бог не работи по такъв начин. Бог работи на принципа на вярата. Той ви дава Словото Си, така че да имате вяра. Той очаква да дойдете въз основа на Словото и вярвайки в Него. Бог почита и държи на обещанието Си. Когато не вярвате, когато не действате, уповавайки на Него, когато не Го почитате, Той няма какво да зачете в живота ви. Дъщерята каза: „Аз ще бъда честна с вас. Дойдох само защото мама искаше. Ние взехме 6 000 долара на заем от нея, а когато вземеш пари от някого, не можеш просто да кажеш не. Помислих си, че не трябва да се подигравам с нея и трябва да дойда, въпреки че нямаше да спечеля нищо.” (Няма да получите нищо от Господ, подигравайки се с някой друг. Не можеш да се хванеш за полите на мама и това да те заведе в рая. Не можеш също така хващайки се за полите на дрехата на мама да получиш Божието изцеление.) Тогава я попитах: „Ако Библията казва, че Бог е натоварил с нашите болести Исус, ще приемеш ли изцелението и за себе си?” „Да, ще приема.” Казах ѝ: „Добре, ето върху масата има Библия. Отиди там и Я вземи. Отвори Я на **Матей 8:17.**” Тя отвори и прочете: „*за да се изпълни казаното от пророк Исаия. Той взе върху Себе Си нашите немощи и понесе нашите болести.*” Тогава аз казах: „**Виж препратките в полето към Исаия 53:4, когато Матей цитира.**” Тя отвори на **Исаия 53:4** и прочете стиха. Гледаше надолу към Библията около минута и аз оставих написаното да подейства за малко. Тя не каза нищо. Аз не я притеснявах. Главата ѝ беше наведена над Библията. Когато погледна нагоре, в очите ѝ блестяха сълзи. После каза: „Брат Хегън, моля ви положете ръце на главата ми и се молете. Аз ще се излекувам. Няма да има нужда да вземаме на заем пари от мама. Не искам тази операция. Да, изцелението ми принадлежи.” И добави: „Сигурна съм, че моят пастор не е знаел истината, защото вярвам, че е честен и щеше да проповядва, ако знаеше за това.” Отговорих: „Аз също съм сигурен, че щеше да проповядва, ако знаеше.” Тогава положих ръце на главата ѝ и се молих. Тя беше чудотворно изцелена и нямаше нужда от операция. Оздравяването ѝ не дойде чрез свръхестествено проявление. Нямах специално водителство или помазание в това време. Аз просто действах с вяра в Словото. **Божие Слово работи.** През следващата година проповядвах в църква на Пълното Евангелие в нейния град. Една нощ някой доведе свой приятел в инвалидна количка. След като положихме ръце върху него и се молихме, той стана и започна да върви.

Тогава седнах в количката и той ликувайки ме буташе надолу-нагоре по пътеката. Следващата нощ пасторът на църквата ме представи на един доста представителен джентълмен, който седеше на платформата до него. Той беше пастор на църквата, която дъщерята на онази жена посещаваше. Той ми каза: „Мъжът в инвалидната количка, който беше снощи тук, е от нашата църква. Ние бяхме построили специална рампа за него, за да може да идва и той не пропускаше никога служба. Тази сутрин карах към центъра и точно паркирах колата, когато го видях да върви надолу по улицата. Почти припаднах! От години той обикаляше улиците в своята инвалидна количка. Изскочих навън и се затичах към него, за да разбера какво се е случило. Той каза: „Аз бях в Църквата на Пълното Евангелие снощи и там имаше проповедник, който говореше за болните. Бог ме изцели.“ Дойдох тук тази вечер, за да изразя моята признателност на този пастор, на църквата и на вас, че държите здраво истината, която аз не бях разбрал. Искам да благодаря на всички вас за изцелението на този човек и за знанието, че това е работа на Бога.“ Същата вечер проповядвах за: „Спасението и изцелението – двойният лек“. После същият пастор каза: „Бихте ли ми заели записките по вашата проповед? Искам да проповядвам същото следващата неделя сутрин, защото моята църква иска да знае какво се е случило. След като проповядвам ще извикам всички, които са болни да дойдат отпред и ще положи ръце върху тях в името на Исус, точно както вие направихте.“ Всичко се случи в резултат на това, което чу и прие една млада жена: истината, че изцелението ѝ принадлежи. То принадлежи и на вас. *„Наистина Той изпита болестите ни и понесе нашите мъки (болки)... Бог натовари Исус с болестите и мъките ни и Той ги понесе (изтърпя).“* Това означава, че болестите и мъките, от които можехме да страдаме, бяха дадени на Исус. Той наистина ги понесе, както и нашите грехове. *„Той беше наранен заради престъпленията ни, бит бе заради нашите неправди; суровото наказание понесе заради нашия мир; с Неговите рани бяхме изцелени.“* Ние вярваме, че Бог предаде греховете ни на Исус и Той се съгласи да ги изтърпи. Този откъс от Исая казва същото и за нашите болести. Можем да кажем: *„Бог натовари Исус с моите болести и Го направи болен с тях.“* Словото твърди, че: *„Бог Го направи грешен заради нас; Този, Който не знаеше какво е грях. Така можем в Него да бъдем Божията праведност.“* (2 Коринтяни 5:21) Бог не само направи грешен Този, Който нямаше грях, но също така даде болестите ни на Него, Който не познаваше болест. Той стана немощен с нашите немощи, за да можем да се чувстваме съвършено добре в Христос. Видяхме, че написаното в **Исая 53** и **Матей 8** разрешава проблемите, които днес светът среща. Ако това не е така, как можем да проповядваме спасението от **53 глава на Исая**? Какво право бихме имали да кажем, че част от обещаното ни принадлежи, а друга – не? Христос ни осигури освобождение от грях и болести когато плати двойно за откупването ни на Голгота.

III. Полагане на ръце

Бог ни е дал много методи за да увеличи вярата ни докато търсим Неговото изцеление. Един от най-забележителните е полагането на ръце. *„... Ще полагат ръце на болните и те ще се възстановяват.“* (Марк 16:18) Самият метод разбира се не би могъл да ви изцели. Ако беше обратното, нямаше да има нужда Бог да натовари Исус с нашите болки и болести. Полагането на ръце просто освобождава вярата ви в Божието Слово. Полагането на ръце е едно от основополагащите начала на Христовото учение. **Евреи 6:1-2** казва: *„Поради това, нека оставим първоначалното учение за Христос, и нека се стремим към зрялост, като не полагаме пак за основа покаянието от мъртви дела, вярата в Бога, учението за кръщенията, за ръкополагането, за възкресението на мъртвите и за вечния съд.“* Това е много повече от ролята му в изцелението. Водачите в новозаветната църква полагаха ръце върху хора, за да ги ръкоположат за служение. Също така полагаха ръце върху вярващи, за да бъдат изпълнени със Святия Дух: *„Тогава те полагаха ръце на тях и*

те получаваха Святия Дух.” (**Деяния 8:17**) В писмото си до църквите в Галатия Павел казва: „Този, който ви дава Духа и върши велики дела между вас, чрез дела по закона ли върши това или чрез вяра в посланието” (**Галатяни 3:5**) Разбира се, отговорът беше: Чрез вяра в Посланието. Павел каза, че чудесата, които се случваха между тях и проявленията на Святия Дух се извършиха чрез вяра в Посланието. Причината ние да имаме по-малко успехи при полагането на ръце е, че го практикуваме без да е придружено от проповядване и поучение върху Божието Слово. Много често се превръща в обикновена форма, в ритуал или в празна формалност, изпълнявана в църквите ни. Ние идваме, полагат ръце върху нас, но нищо не се случва. Струва ни се, че Исус е обикалял полагайки ръце върху всеки срещнат, но не е било така. Ако четем лекомислено Библията, вероятно ще си помислим, че Исус изцеляваше навсякъде, всеки болен и всички, които бяха близо до Него, на което и да е място, автоматично получаваха изцеление. Това обаче не може да е истина, защото Петър и Йоан минаха през вратата на храма наречена „Красива”, само няколко дена след като Исус се възнесе и един сакат по рождение мъж лежеше там, просейки милостиня. Библията казва, че той беше донасян там всеки ден. Няма да е било много дни след като Исус мина през тази врата. Ако Той винаги изцеляваше всеки един човек в Ерусалим и навсякъде в околността, откъде се появиха всички тези хора по улиците, за да може сянката на Петър да падне върху тях? (**Деяния 5:15-16**) Веднъж Исус отиде до къпалнята Витезда, която имаше 5 предверия или навеси и беше пълна с болни хора. От време на време един ангел слизаше от небето и раздвижваше водата. Първият, който влезеше, биваше изцелен. Исус каза на един мъж: „Искаш ли да оздравееш? Немощният Му отговори: „Господине, нямам човек да ме пусне във водата, когато се раздвижи и винаги когато идвам някой друг слиза преди мен.” Исус му каза: „Стани, вдигни постелката си и върви.” Веднага мъжът беше съвършено изцелен, взе постелката си и тръгна...” (**Йоан 5:6-9**) Въпреки че много болни се тълпяха около басейна, аз не знам дали някой друг се е изцелил. Ако е имало, знам, че Библията би ги записала. В групите на Пълното Евангелие сме свикнали хората да се нареждат в редица, да полагаме ръце върху тях и да се молим. Някои са изцелени, някои не. Някои от тях са минали през всички изцелителни служби в Америка. Казвал съм на тези постоянни търсачи на изцеление и кръщение със Святия Дух: „Не идвайте повече при мен да полагам ръце върху вас, защото всеки път, когато идвате се отдалечавате все повече от това, което желаете. Елате тук с Библиите си и слушайте какво учи Божието Слово. Щом вярата дойде, аз ще узная.” В **Деяния 14** глава Павел разпознава вярата. „А в Листра седеше някой си човек, немощ в нозете си, куц от рождението си, който никога не беше ходил. Той слушаше Павел, който говореше; а Павел като се взря в него и видя, че има вяра да бъде изцелен, рече със силен глас: Стани прав на нозете си! И той скочи и ходеше.” (**8-10**) Когато Джон Александър Дауи имаше забележителни успехи молейки се за болните в Австралия в края на века, американски вестници публикуваха описания на някои от изцеленията. Когато се разбра, че идва в Сан Франциско, болни хора дойдоха от цяла Калифорния, за да се моли за тях. С идването на Дауи на 7.VI.1888 г. мениджърът на хотел „Палас” му казал: „Трябва да направите нещо. Болните са наредени в два блока от всяка посока и искат да се молите за тях.” Дауи казал: „Добре, пускайте ги в стаята ми един по един и ще говоря с тях.” Стотици минали през стаята му, обаче той не се молил за нито един от тях. Знаел е, че не са били готови. Бил вдигнал ръце от невярващите любопитни търсачи, когато забелязал възрастна саката жена в коридора. Тя била толкова бедна, че сигурно е трябвало да вземе един долар или повече, за да плати билета си за пътуването от Сакраменто до Сан Франциско. Жената изпитвала постоянни болки от болния си крак и използвала дълга борова патерица. Нейният отчаян духовен глад трогнал Дауи. Тя влязла болна и излязла съвършено изцелена, вървейки нормално. Дауи беше разбрал, че тя има вяра да оздравее. Той имаше 100% успех, тъй като единственият човек за когото се

беше молил беше изцелен! Много пъти съм си мислил, че съм разбрал кога някой има вяра и съм му казвал: „Ти си готов. Ела и вземи изцелението си.” Когато нещата стават така, аз също имам 100% успех. Така е по-добре, отколкото когато се мъчим да служим сякаш продаваме на едро и виждаме малцина изцелени. Често казвам на хората: „Ако ми дадете същата възможност, която давате на лекарите, аз ще ви донеса изцеление и няма да ви струва и 10 цента.” Хората ходят на лекар и ако той им каже: „Елате другия вторник.”, те отиват. Ако каже: „Елате отново в петък.”, те пак отиват. Това може да се проточи с месеци. Обаче ако аз им кажа: „Елате пак.”, те се ядосват. Казват: „Не, няма да се върна повече. Бях сигурен, че ще се молите за мен.” Всъщност може да не са готови. Често лекарят може да каже на пациента: „Ще Ви приема за няколко дни в болницата, за да Ви стабилизираме преди операцията.” Щом аз им кажа обаче: „Искам да бъдете на службите няколко дни, за да може вярата ви да бъде изградена и да получите изцеление.”, те ще се ядосат. Ако останат, слушайки Божието Слово, То ще им въздейства. Тогава Божият Дух ще ми покаже какво да направя и как най-добре да им помогна. Веднъж положих ръце на мъж, на когото му предстоеше важна операция. Той не получи изцеление. Мъжът продължи да идва на моите събрания. Една нощ ми каза: „Бях нареден в редицата, но не получих изцеление. След като ви слушах да проповядвате и поучавате, разбрах какво ми е липсвало – не се опитах да повярвам или да получа каквото и да е. Мислех си, че щом вие го имате, ще е достатъчно. Сега разбирам, че имам мой дял в това. Трябва да отида в петък в болницата. Искат да остана за няколко дни, за да ме подготвят за операцията, но аз няма да отида. Ще се върна тук в петък вечерта за тази специална служба с полагаане на ръце...” Петък вечер той беше първи в редицата. Аз казах: „Добре, виждам че сте тук.” „Да, каза той, тук съм и ще получа изцелението си.” Беше изцелен изведнъж и не му се наложи никога да преживее тази операция. От неговия пастор чух няколко години по-късно, че още е здрав. Виждам със хора изпълнени със Святия Дух по същия начин. Те идваха за това, но не го получаваха, когато полагах ръце. Въпреки това продължаваха да идват на службите и вярата им беше изградена чрез поучението, което чуваха върху Божието Слово. Те получиха изпълването със Святия Дух. Много пъти казвам на хората да погледнат часовника си когато полагам ръце на тях и да вярват, че получават изцелението си в този момент независимо дали има физическо проявление или не. Виждам със хора с краен стадий на рак и други тежки случаи да получават изцеление по този начин. Нямах проявление в момента, но те просто поглеждаха часовника си и казаха: „Това е. Хваля Бога и го приемам сега.” „Защо не винаги има някакво проявление? Има няколко причини. Една от тях е, че изцелението е постепенно, основано на две условия: **1) степента на силата, с която е послужено и 2) степента на личната вяра, която задвижва изцелението.** Ако няма вяра, да го задвижи, то изобщо няма да бъде проявено дори наистина да е послужено с изцелителна сила. Много хора ми казаха: „Когато положихте ръце върху мен, аз почувствах силата на Бог да преминава през мен като електрическа мълния. Чувствах се добре два-три дни, но сега всички симптоми се върнаха.” От страна на тези хора е липсвала вяра, която да задейства тази сила. Знаех, че тя е била там, защото я усетиха. Изцелителната сила на Бог влезе в тях, но те не действаха според Божието Слово. Преди да получа изцелението си, аз бях прикован към леглото тийнейджър с две сериозни сърдечни органични увреждания и тялото ми беше частично парализирано. Като член на деноминационна църква вярвах, че Библията е вярна, но не знаех нищо за Божията Сила, която изцелява и прави чудеса. Когато обаче устата ми каза, тъй като вярвах със сърцето си: „Вярвам, че получавам изцеление за парализираното си тяло, вярвам че сърцето ми е здраво”, почувствах нещо като топло олио да слиза по главата ми и да се разлива по рамената ми чак до пръстите на краката. Парализата ме напусна и никога повече не се появи. Мнозина са свидетелствали, че са почувствали Божията изцелителна сила като топлина. Един адвокат от деноминационна църква в Тексас каза, че усетил върху себе си нещо като

горещ огън. Усещането било, като че ли цялото му тяло било окъпано в топло олио. Отначало се уплашил, но после разбрал, че това трябва да е силата на Бог и започнал да се предава. Тя го издигнала от леглото и го поставила на пода... Той каза: „Стоях там и всички симптоми на болестта ми изчезнаха.” Неговият лекар му беше казал, че ще умре. Той отиде пак при него. Направиха му рентген, серия тестове, но не можах да намерят нищо нередно. Той изпита Божията изцелителна сила и то абсолютно сам в спалнята си без някой да положи ръце върху него! При мен беше същото – бях сам в спалнята си и никой не положи ръце върху мен. Но имаше проявление на сила. Всеки, който е роден отново от Святия Дух има Неговото помазание в себе си. **1 Йоан 2:27** казва: „Обаче помазанието, което ние получихме от Него, се намира в нас ...” Имаме правото да полагаме ръце на всички и да очакваме да бъдат изцелени, ако те самите освобождават вратата си. Полагането на ръце също така може да се ползва от становището на закона за предаването. Чрез полагане на ръце ние предаваме Божията изцелителна сила на болните, защото сме помазани с нея. Забележете, тази сила не работи автоматично. Не можем да я прехвърлим на когото искаме. Исус не можеше също. (**Марк 6:5**) Когато жената с кръвотечението докосна Исус и Той усети това изцелително помазание или сила да излиза от Него, каза: „Кой се допря до дрехите ми?” А учениците казаха: „Виждаш множеството, което Те блъска и пак питаш, Кой ме докосна?” (**Марк 5:30-31**) Нямаше начин да се разбере колко хора Го докосваха от любопитство, за да видят няма ли да се случи нещо. Никаква сила обаче не потече към тях. „... Той се огледа, за да види тази, която беше сторила това. Жената, уплашена и треперееща, знаейки какво се е случило с нея дойде, падна пред Него и Му каза истината. Исус ѝ каза: „Дъще, твоята вяра те изцели ...” (**Марк 5:32-34**) Някой каза: „Мисля, че това стана заради изцелителната сила, която излезе от Него.” Исус каза, че нейната вяра направи това. Всъщност, това беше комбинация от двете: **Нейната вяра задейства изцелителната сила.** Тя присъстваше през цялото време, но другите хора, които докосваха Исус не получиха нищо, защото не **смесиха вратата си и действията си.** Нуждаем се да разберем, че тази сила е бездейна докато не упражним нашата вяра. Тя няма да работи самостоятелно. Доколкото знаем, жената с кръвотечението бе единствената в тълпата, която беше изцелена. Тя протегна ръка с вяра, докосна подгъва на дрехата на Исус и стана съвършено здрава.

IV. Нашето изцеление – завършено дело

Когато виенето на сирените за въздушно нападение оповестяваше нова бомбена атака над Лондон по време на Втората световна война, всички бягаха към най-близкото бомбоубежище. Всички, с изключение на една възрастна жена. Съседите ѝ бяха заети от ежедневното разчистване на развалините и опитите да поправят разрушенията, причинени от бомбите. През нощта намираха защита в скривалищата. След няколко нощи, някой се сети, че възрастната жена я няма. Някои мислеха, че е ранена и настанена в болница. Други съседни пък се чудеха дали не е била убита. Трети казваха, че е отишла в провинцията, за да избяга от бомбите. Няколко дни по-късно един съсед я срещна на улицата и ѝ каза: „Ние сме наистина щастливи да те видим отново и да разберем, че си добре.” „Никъде не съм ходила.”, каза тя. „Но ти не идваше вечер с нас в скривалището. Къде беше?” „Бях в къщи и спях.” – отговори спокойно тя. „Спеше?” – попита той удивен. „Как би могла да спиш след всичко това? Не се ли страхуваше?” „Не – отговори тя. Когато оня ден четох Библията, намерих мястото, където се казва, че Бог нито дреме, нито спи (**Псалм 121:4**) и реших, че няма нужда и двамата да стоим будни.” По същия начин щом Исус понесе болестите ни (**Исая 53:4**), няма нужда и ние да ги изтърпяваме. Когато потърсим думата преведена като „понесе” в този текст намираме, че в еврейския език тя означава „да вдигна, да отнеса на далеч, да преместя на разстояние”. Когато Писанията казват: „Той понесе нашите болести”, това означава, че ги е преместил

другаде, на разстояние. Това е левитска дума. Тя се употребява за изкупителната жертва, която понесе греховете на хората. Същата еврейска дума е използвана в **Левит 16:22**: „... и като пусне козела в пустинята, козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаемата земя.” Също както козата понесе греховете на Израел, **Словото на Бога учи, че Исус понесе моите грехове и болести. Грехът и болестта преминаха от мен върху Голгота и спасението и здравето дойдоха от Голгота в мен.** В четвъртия стих на тази „глава на изкуплението” (53) от **Исаия** освен еврейския глагол за „понасям” се намира и глагола „нося”. Тези два глагола на еврейски са същите като онези в 11 и 12 стих и се отнасят за заместващото изтърпяване на греха от Исус. Те означават действителна замяна, „да поемеш тежък товар, бreme”. Исус наистина Сам взе бремето на греха и грешната ни природа. Също така е вярно, че изпита нашите болести и понесе мъките ни. Тези глаголи на еврейски означават пълно премахване. Когато Исус изтърпя греховете, болестите и мъките ни, Той ги отнесе далеч. Напълно ги премахна. И двата глагола означават заместване. Те означават: „**Един носи товара на друг**”. Това Исус направи за нас. Като наш заместник, Той изтърпя греховете и болестите ни. Това е причината, поради която божественото изцеление принадлежи на всяко Божие дете. Няма нужда да питаме по Божията воля ли са неща, за които вече знаем, че са. Щом Исус понесе болестите и болките ни, няма нужда да ги носим и ние! Тази написана истина се превърна в действителност за една жена, която дойде за молитва на едно от моите събрания. Тя имаше лилаво оцветен злокачествен тумор на лицето си. Дадох ѝ указания да каже: „Съгласно Божието Слово аз съм изцелена. Вярвам, че ракът е изцелен.” Казах ѝ: „**Според Словото, изцелена си. Иди си и си легни изговаряйки това. Стани сутринта повтаряйки същото. Казвай го когато миеш съдове и колкото пъти се сетиш за това. Бог ме води да ти кажа да го правиш 10 дни.**” На десетия ден телефонът в жилището ни звънна. Същата жена беше от другата страна на линията. Беше изключително развълнувана и не можеше да говори. Най-накрая успя да каже: „**Раковото образувание се отлепи от лицето ми. То имаше много корени. То се отдели и на лицето ми дори няма дупка. Кожата ми е гладка като на бебе.**” Кога беше изцелена тази жена? На десетия ден? Не, тя беше изцелена още в миналото, на Голгота, но изцелението ѝ се прояви, когато тя повярва в него. Това се случи, когато тя каза: „**Според Словото, аз съм изцелена.**” Тя повярва, че Христос, нейният заместник вече беше изтърпял болестта ѝ. Той беше платил цената за нейния рак и затова тя не трябваше повече да боледува.

V. Притежавайки обещанието

Когато казвам на хората, че не трябва да се молят, за да бъдат изцелени, те ме поглеждат изумени. Много от тях не са успели да получат изцеление, защото са основали вярата си върху молитвата вместо върху Божието Слово. Те очакваха молитвата да направи за тях това, което Божието Слово прави. **Молитвата е успешна само когато е основана на обещанията на Словото.** Няма нужда да се молим: „**Господи, изцели този човек.**” В Божия ум, той вече е изцелен. Понякога се молим: Боже спаси този човек.” или „Боже спаси сина ми.” Новият завет никъде не споменава молитви за това, изгубените да бъдат спасени. Исус казва: „... **молете се на Господаря на жетвата за да изпрати работници за жетвата си.**” (**Лука 10:2**) Ако искате да се помолите за някой от изгубените кажете: „**Господи изпрати някой, който да му послужи.**” Без служител не могат да бъдат спасени. Когато хората дойдат пред олтара за молитва, разберете точно от какво се нуждаят. Можете да се молите шест седмици за някой който има нужда от спасение, но докато той не извърши това, което Бог иска, ще си остава спасен. Отнесете се до Божието Слово. Покажете му какво пише в Библията. Нека да действа според Словото и да вярва в Него. Доколкото зависи от Бог, този човек вече е спасен. От Божията гледна точка спасението вече е платено и купено. Така че въпросът не е Бог да го спаси, а дали

той ще приеме спасението, което Бог предлага. По същия начин, въпросът не е дали Бог ще кръсти някого със Святия Дух, а по-скоро самият човек трябва да приеме Духа като Божи подарък. Въпросът е не дали Бог ще те изцели, а в това дали ти ще приемеш подаръка, който Бог отдавна е приготвил. Някои казват: „**Е, вярвам, че Бог ще ме изцели някой ден. Вярвам, че ще го направи на Своето време и по Своя начин.**” Този начин на мислене няма нищо общо с Божието Слово. В **1 Петър 2:24** се казва: „... чрез чиито рани бяхте изцелени.” Забележете – „бяхте”, а не „ще бъдете”. Ако вярвам, че Библията е истинна, то вярвам, че сме изцелени. Петър поглежда назад към Голгота. Аз бях изцелен точно там. Приемам го. Бог натовари Христос с нашите болести и Той ги понесе. Беше „ударен, смазан и засегнат” от нашите болести. Затова Сатана няма право да ни товари с това, с което Бог натовари Исус. Някой може да каже: „Може да е Божията воля за мен да съм болен. Възможно е Бог да е прославен повече в болестта ми, отколкото ако бях здрав.” Тогава с какво право Бог би натоварил болестите ти на Исус, ако искаше да си продължаваш да си ги носиш? **Няма нужда и двамата да ги носите. Тъй като Исус ги понесе, ти си свободен.** Всички Божии благословения и снабдявания са условни. Бог ни е дал Словото Си, за да знаем какви условия са ни поставени, за да ги получим. Те няма просто автоматично да паднат върху нас като узрели череши от дърво. В този случай, във всяка битка и благословение има неща под Божията опека и неща под човешка опека. Бог има своята част, а човекът – своята. Павел казва, че това, което се случи на Израел е пример за нас. (**1 Коринтяни 10:11**) Когато Бог изведе децата на Израел от Египет (образец на света), Той не ги изостави в пустинята; Той имаше за тях допълнителни благословения. Бог искаше да им даде друга земя – Ханаанската. **Ханаан е преобраз на кръщението със Святия Дух и на нашите права и привилегии в Христос, които включват и изцелението.** Бог обеща многократно на децата на Израел да им даде тази земя. Когато най-накрая пресякоха река Йордан и стъпиха в Ханаан, Бог каза: „*Всяко място, на което стъпи стъпалото на нозете ви, Аз съм ви го дал, както казах на Мойсей.*” (Исус Навин 1:3) Бог каза, че ще им даде земята, но хората трябваше да я владеят. Ето как стоят нещата с нашите права и привилегии в Христос. Изцелението ни принадлежи, Бог го е дал на нас. Но ние трябва да го притежаваме. Докато не владеем това, което ни е дадено, няма да се радваме на даровете му. Много хора чакат Господ да направи нещо за болестите им. Те казват: „Ако Бог някога ме изцели, аз ще повярвам в това.” Говорил съм с грешници, които мислят така и за спасението. Те искат да оставят всичко на Бога. Един човек каза: „Ако Бог иска да ме спаси, той ще го направи. Само ще чакам от Него.” Той обаче умря без Бога. Божието Слово казва, че волята на Бога е да се спасяват хора. Той ги кани да дойдат: „... *Ела! И който е жаден, нека да дойде. Който иска, нека вземе даром водата на живота.*” (**Откровение 22:17-б**) Отговорността за получаването е на човека. Вярващият понякога прави същата грешка когато се отнася за други неща, които Божието Слово обещава. Той мисли неправилно: „Ако Бог иска да имам това, Той ще ми го даде. Щом не съм го получил, Той не иска да го имам.” Ние трябва да влезем в Божието Слово и да намерим какво ни принадлежи. Ако нещо ни е обещано или ни е дадено, значи това е Неговата Воля и всичко, което трябва да направим е да го притежаваме! Трябва да решим това в нашите умове, защото ако се колебаем дълго, няма да получим нищо. **Яков 1:6-7** казва: „*Но нека иска с вяра, без да се съмнява ни най-малко; защото, който се съмнява прилича на морски вълни, които се тласкат и блъскат от ветровете. Такъв човек да не мисли, че ще получи нещо от Господа...*” Изцелението и спасението са подарък, вече платен на Голгота. Всичко, което трябва да направим е да го приемем; да притежаваме обещанието, което е наше. Като Божии деца трябва да разберем, че изцелението ни принадлежи.